

Annales Episcoporum Slesvicensium

Cypraeus, Johann Adolph

Coloniae Agrippinae, 1634

Caput XI. ... Marccone Episcopo

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64615](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64615)

tiam ab Angliâ interfluente flumine Tueda diuidit. Quæ omnia hic congerere, opere pretium visum est, vt ostenderemus Danos, neque nouum, neque temerè quidquam tentasse, quod vsum nullum præberet; sed quod ab alijs, & quidem à Græcis, qui omnium hominum sapientissimi habiti fuerunt, antea factitatum esset, idque patriæ conseruandæ & in tuto collocandæ causa, idem quoque illos effecisse ac præstitisse. Ideoq; laudem maximam, & memoriam sempiternam adeptos esse, quàm, quoad operis istius reliquæ vllæ, aut vestigium supererit, nulla vnquam delebit obliuio: culpandam autem posteritatem, quæ vallum vnà cum muro diruendum & excindendum permisit, quem absque vllis sumptibus & labore factum tectum integrumq; conseruare & debuissent & potuissent. Imò opus illud per seipsum constare, seque tueri potuisset, quòd ea esset firmitate, modo ab eo demoliendo & violando vulgus manus continuisset, idque Principes edixissent. Et hæc de opere Danorum satis superq;. Nuuc ad institutam narrationem redeamus.

C A P V T X I.

Pax placida vt fuerat Danis, tunc Præsul Haraldus.

Vt populo tradat dogmata sancta, venit.

Natus at expulso Genitore, fideq; negata

Christi, contemerat sacra rapitq; bona.

A. C. 951.

MARCONE Episcopo defuncto, Ecclesia Slesuicensis peculiarem adeptam est Episcopum Haraldum, qui ab Hadaldago Meiendorffio Slesuicum missus fuit, vt Eccle-

Ecclesiæ & Episcopatus præset. Fuit hoc anno à Christo nato 951. (*Annal. fol. 106. Defuncto Marcone, Slesuic singulari Pontifice honorata est. Helmoldus cap. 12.*) Nam Hadaldagus cum videret verbum Dei disseminatum quotidie crescere, messem illam minimè negligendam existimabat. Idque quòd Haraldus Rex Christo nomen dedisset, & quòd iam bello confecto paceque constitutâ, finibus Regni muniendis, valloq; claudendis Dani occupati essent, & tranquillitas quædam Ecclesiæ obtigisse videretur. Itaque Haraldum Episcop. qui idem cum Rege nomen haberet, & tam eruditionis præstantia quam vitæ morumq; integritate conspicuus esset, designauit & delegit Hadaldagus, qui illam docendi prouinciam in Ducatu Slesuicensi susciperet. Is est, ni fallor, quem Saxo Haricum nominat, & alij omnes. (*Ada. c. 2. lib. 2. Adaldagus primus ordinauit in Daniam, Haraldum in Slesuich, Liafdagum ad Ripam, Reginbrandum ad Arhusiam. Quibus etiam commendauit illas Ecclesias, que trans mare sunt, in Fionia, Selandia, Scania, ac in Suenonia. Id factum est anno Adaldagi XII. Et cap. 16. libr. 2. Ada. Episcopi qui in Daniam ordinati sunt, vt Hared, Liafdag, Reginbrand, & post eos Harig, Stercolf, Folgraet, Adalbrig, Mera, & alij. Annal. fol. 110. Ceterorum verò Episcoporum vix aliquem sic clarum prodidit antiquitas, præter Liafdagum Ripensem, qui & miraculis celebris fuit, & transmarinis prædicauit Sueonibus & Normannis.*) De Haraldo Rege narrant Historici, eum tanta erga Deum religione & pietate fuisse, vt inter omnes Reges, plaga aquilonaris, qui cum eo conferri possit, habuerit neminem. Nam in hoc vnum incubuisse fertur, vt Regnum Daniæ viris religiosis & sacerdotibus, qui verbum Dei disseminarent & publicarent, abundaret, & vt Ecclesia Dei indies magis magisque incrementa caperet. In rebus autem ciuilibus & politicis, vt & Iure constituendo administrandoque

doque tanta fuit industria, perspicacitate, & solertia, ut non tantum Dani, sed & Saxones & Frisones, eius Sanctiones & Constitutiones pro legibus seruarint, & adhuc pro autoritate viri easdem saluas inuiolatasque retineri ac conseruari, summo opere contendant. (*Vide Leges veteres Frisonum Salicas.*) Interim tamen, ut sunt humana, variam & ipsemet expertus est fortunam. Nam filius eius Suenotto, in cuius quasi gremio ac amore, Haraldus Patris ætas iam ingrauescens placidè ac tranquillè conquiescere debebat, Patrem persequi & oppugnare cœpit, quòd diutius pater superstes viueret, quàm filius vellet atque optaret. Erat autem Haraldus Iustitiæ amantissimus ac obseruantissimus, pietatisque cultor maximus atque eximius, ita ut apud exteras etiam gentes ob æquitatem gratiosus esset, summoque in honore ac veneratione haberetur. Qua de causa in odium & inuidiam & Filij & Procerum adductus, maximis incommodis conflictatus est. De Haraldus Episcopo Slesuicensi peculiari, & primo, nihil memoriæ proditum est, nisi quòd commissum sibi munus quàm diligentissimè exequutus sit, & in Ecclesijs constituendis, Dei que verbo propagando & publicando fidelem operam præstiterit. Cumque Ecclesiæ Slesuicensi decem annos præfuisset, ex hac vitâ in cœlum emigrauerit. Et hæc primordia misericordiæ diuinæ eiusmodi incrementa subsequuta sunt, Dei benignitate, ut ab illo tempore, in hodiernum diem, Ecclesiæ Danorum, multiplici Borealium gentium fructu redundare videantur.

Ad. c. 3. 2.

* *
* *

CA-